

**Versíró pályázat
2022.
7-8. osztályosok versei**

Dévald Hanna: Utolsó felvonás

A kályhában hangosan ropog a tűz,
A tekinteted folyton gúnyt űz.
Szívem egy lakat, melyhez
Csak egyetlen kulcs akad.
A világban nem találok helyem,
Elvesztettem azt, kit szerettem,
Karjaidban már nem bújhatok el,
Könnyes szemmel menekülök el.
Hangod mindig megnyugtat,
Sokszor megmosolyogtat.
Nélküled nem tudom, hol lennék,
Mondd, meddig menjek még?
Hiába süt be a nap az ablakon,
Ha a függöny nem hagyja, hogy beragyogjon.
Egész életünk egy színdarab, megrendezve előre.
De sose tudod, hogy a végén mi lesz belőle.
Az én szerepem az volt, hogy szeresselek,
A szövegkönyv nem így látja megfelelőnek.
Szemeidben láttam a jövőm,
Eltűnt az összes kárörvendőm,
Míntha egy pajzs lettél volna körülöttem,
Ami ezer és ezer katonával véd engem.
De az érzéseim irántad elmúltak,
Arcomról a könnyek lecsordultak,
És hiába, már nem szeretlek,
De remélem, egyszer még átölelhetlek.
Búcsúzom ettől az érzéstől... nehezen.
Az utamat tovább vakon keresem.
Magam mellé nézek és nem vagy mellettem.
Ég veled, drága kamaszkori szerelem.

*Tata
Vaszary János Általános Iskola
8. osztályos tanuló*

Józsi-Tóth Petra: Hiányzol

Ülök az ágyamon,
s azon gondolkodom,
hogyan ronthattam valamit ennyire el,
mikor szívem, lelkem beletettem.

Nem jutok dülőre,
pedig az agyam mindig gondolkodik előre.
A túlgondolás már szinte a hobbim,
mindig szerne járkálnak benne gondolataim.

*Oroszlányi Hunyadi Mátyás Általános Iskola
8. osztályos tanuló*

Kakuk Rozália: "Szitiz"

Párizs, ahol megállíthatasz egy szóra
És meghívhatasz egy croissantra
S a Szajna partján lekaphatsz egy csókra.

Vegas, ahol otthagyhatsz a nődet
És soha többé nem látod a pénzed,
De mégis megtarthatod a hited.

Róma, ahova elutaznék több pillanatra
És soha többé nem rángatnál vissza,
De ha mégis, a lelkiismereted nem lenne tiszta.

Amszterdam, ahol járhatnék farmerba
És nem kéne többé a szoknya,
De lehet megunnám harmadszorra.

*Tatabánya
Bárdos László Gimnázium,
7. osztályos tanuló*

Kecskés Márk: Karácsony

Szent Karácsony éjjelén
Mindenki a fa mellett
Várja a kis Jézus eljövetelét.

Mézeskalácsok hada
Sorakozik az asztalon.
Mellette az illatos karácsonyfa.

Bejgli illata száll körbe a házba'
S a kisgyerekek az ajándékokat várja.
De ekkor halk csilingelés hallatszik.

Angyalok százával pedig
A kis Jézus is megérkezik.
Melegség tölti el a család szívét.

S a család isten fiát bámulva
Azon gondolkodik,
Hogy álmodik-e, vagy ez tényleg megtörténik.

*Tata
Vaszary János Általános Iskola
7. osztályos tanuló*

Bédi Roxána: Életérzés

Sokszor csak szótlánul nézlek.
Belelátok lelkedbe, s el is veszek benne.
Így még senkit nem szerettem,
s sokszor fel is nevettem.
Szép két szemed pillantása,
kezed lágy mozgása elvarázsol engem.
Szavakba nem foglalható mit érzek,
de inkább elrejttem a lelkem.

Bédi Roxána: Hiányzol

Hirtelen jöttél életembe,
és hirtelen mentél el.
Fel nem tudnád fogni,
mekkora fájdalmat okoztál ezzel nekem.
Haragudni van okom, de nem tudok,
hisz mai napig szeretlek, ezt tudom.

Hiányzik a mosolyod és két szép szemed,
vissza már nem kapom, oly mindegy ez.
Itt hagytál egyedül, nincs hová mennem,
de egyet tudok mai napig, SZERETLEK!

Kepess Sára Viola: Azért sírok

Sírok mert testem tönkre teszem
Sírok mert a szívem hozzá húz
Sírok hisz titkaim súlya szörnyű teher
Sírok hisz a világ összezúz

Én a szépet kerestem,
De mindenhol hervadó rózsát leltem.
Testem lelkem sebeit borítják,
Jobban mesélik siralmam, mint a szám

Sírtam, mert hibáztam.
Mára jót képtelenség megbecsülni.
Sírok, mert ezért egyedül látom magam.
Sírnék akkor elapadnának e fájdalmaim?

Kepess Sára Viola Olyan nehéz...

Olyan nehéz hinni abban,
Hogy létezik egy szebb jövő.
Olyan nehéz hinni abban,
Hogy valóra válhat egy szebb jövő

Olyan nehéz hinni, remélni
Hisz a bizonytalanság felemészt
Majd semmivé válik a hit,
S a bánat felemészt.

*Tatabánya
Pólya György Általános Iskola
8. osztályos tanuló*

Bédi Roxána: Jól vagyok

Jól vagyok!
Na ja, ezt csak mondom.
Sajnos el is hiszik.
Nevetséges, míg én itt szenvedek,
ők csak vígan nevetnek.

A napok ismétlődnek.
Felkelek, s felveszem maszkom,
mosolygok.
Hazaérek aztán leveszem maszkom,
Kiengedem a gőzt.

Kiengedem ezt a sok fájdalmat
azt, amit TE okoztál nekem.
Nem vagyok egyedül, de mégis
azt érzem egyedül maradtam.
Fura egy érzésem van
mi lehet, ezt viszont nem tudom.

Bédi Roxána: Megbántottál

Fáj, hogy itt hagytál, elmentél
S nem jössz vissza már.
Elérted, hogy szeresselek
aztán eldobtál magadtól.
Elhitetted velem, hogy szeretsz.

Nem fázom, mégis remeg mindenem,
többre tartottalak ennél, mint ki lett belőled.
Azt hittem most menni fog
és boldogok leszünk.
De nem jött össze semmi.
Miattad remélem
most már boldog vagy egyedül.

*Tata
Vaszary János Általános Iskola
7. osztályos tanuló*

Kaposi Dóra: Titkolnom kell, hogy szeretem

Álmaimban mellette lehetek,
olyankor igazán kiteljesedek.
Titkolnom kell, hogy szeretem,
de nélküle üres az életem.
Hogy érte dobog szívem,
azt ő sem tudja még.
De bátorságom egyszer talán lesz elég.
Hogy vizionozza érzéseimet, ahhoz csoda kéne.
Remélem egyszer boldog lehetek véle.

*Oroszlányi Hunyad Mátyás Általános Iskola
7. osztályos tanuló*

Gubacsi-Gelbmann Anna Róza: Esőben a játszótéren

Esőben a játszótéren ülünk,
Egy szeptemberi napon mint régen, együtt
Csak most 8 évvel később
De ugyanúgy hülyülünk.

Mégis hiányzik valami, a gondtalanság
Most az életemet tartom egyben,
Régebben a kezemben a csigákat,
Amiket te adtál nekem.

Hiányzik az az idő. A káosz, a csend
A sok végtelen homokórájú idő,
A sok hangoskodásban a csend.
Mely teret a nevetés kitölt.

Mikor újra találkoztunk, ott találtam magam
Csupán egy pillanatra újra fészülted a hajam,
Ha a szemedbe nézek ott vagyok újra
Ezért szeretlek téged annyira.

Megtaláltam benned a békét,
A kis gyermekbeli énem lelkét.
Azt hittem minden rendben lesz
Hívsz, mesélsz, biztatsz.

Nem így lett. Elfeleedtél, s lassan én is téged.
Lehet így a jobb, egyedül a sűrű égen.
Néha, sőt mindig hiányzik, hogy mártózzak,
Mártózzak az ég kékben vissza a múltba.

„Lehet így a jobb” azt mondják
Mintha én nem tudnám
Mostanában álmomba látom a kéket,
És nem érzem a tátongó ürességet.

Probállak elfelejteni de nehéz ha mindig látlak,
Nehéz ha nem tudom kapcsolni az érzéseim, mint egy lámpa.
Nehéz, hisz az esőről te jutsz eszembe,
Már elfelejthetnélek végre..

De nem megy, mert te jutsz eszembe az esőről
Szóval találkozunk álmomban újra először,
Ahol gondolhatok rád szabadtéren,
Azon a bizonyos esős játszótéren.

*Baji Szent István Német Nemzetiségi Általános Iskola
8. osztályos tanuló*

Fatuska Dániel: Az én mamám...

Annyira hiányzik nekem,
Bár, mintha itt lenne velem.
Amikor szeretettel rá gondolok,
Olyankor folyton felszabadulok.

Ha merengek a végtelenben,
Csak az hangzik két fülemben;
Tedd félre, ami nem fontos!
Törődj másokkal, légy gondos!

Biztos vagyok benne,
Segíteni mindig lenne kedve.
Fentről is biztos irányít,
A jó megoldásra rávilágít.

A mamám mindig jó embernek nevelt,
Bármit kérdeztem, kedvesen felelt.
Megtett mindent a boldogságért,
Ha bajban voltam, mindig ráért.

De a boldogság mibe került?!
Szegény lelke betegségbe menekült.
Szomorú anyám gondolataiba merült,
Szerettemet megmenteni sikerült?

Halálához nem volt köze a kornak,
De a jó idők is így maradnak?!
Nem gondoltam volna,
Hogy neki máshol lenne dolga.

Én szeretettel gondolok rá,
Valószínűleg ő is rám.
Vagy talán már elfeledett?
De tőlünk messze nem mehetett.

Úgy érzem, hogy itt él bennem,
Mostantól bátornak kell lennem.
Erőt ad nekem minden nap,
A szeretet érzése iránta nem apad.

*Tata
Vaszary János Általános Iskola
8. osztályos tanuló*

Károlyi Viktória: Évszakok

Az ablakon megfagy a pára,
sajnos vége van már a nyárnak.
A madarak is mind fáznak,
ha esik a hó, mind eláznak.

Közeleg már a karácsony,
én is felveszem a kabátom.
Hógolyócsatára hívom a barátom,
aki veszít, az havat lapátol.

Lassan elolvad a hó,
már rég elment a télapó.
A tavasz köszön: hahó!
és újra kinyílik az összes ajtó.

Madarak dalolását hallom,
s tele van virággal a markom.
A nyár lassú közeledte feldobja a napom,
s nemsokára a bizonyítványom is megkapom.

A tanévnek lassan vége,
az iskolába a gyereksereg utoljára lép be.
A természet mostanra lett éber,
mára már az eper is megérett.

Emberek ezrei özönlének a strandra,
gyermekfürdőruhát is csak aranyárban kapnak.
Mindenki élvezi a meleg nappalt,
ilyenkor jó a hideg fagyalt.

Aztán az öröm is hamar elszáll,
amikor az iskola padja vár.
A nyári szezon is hamar lejár,
az idő pedig szépen lassan megáll.

Kezdődnek a dogák, felelések,
ugyanúgy, mint az állandó stresszelések.
A nap is kevesebbet van az égen,
a gyerekek boldogsága elszállt már régen.

*Tata
Vaszary János Általános Iskola
7. osztályos tanuló*

Kepess Sára Viola: Mardos a büntudat, mert tönkreteszem testem

Szerettem őt, de őt nem éredeklem,
Bár meghalnék, és talán jobb lenne.
Senkit se szerettem úgy, ahogy Őt,
Én tiszta szívemből szerettem őt.

Meghalok, ha többet itt kell lennem,
A magányt többé elviselni lehetetlen.
Szerelem, az Isten büntetése mardos,
Bár testem-lelkem elhagyná, a remény elhagyott.

Miért? Miért kell szeretnem,
Számolom a napokat, hogy tizenöt legyek.
Hiába az egész, ő szeretni engem sose fog.
Ahogy senki, se anyám, se családom.

Testem vérével írnám a nevét a falra,
Alá írnám, három év, tönkretettem magam.
Bárcsak valakinek segélykiáltásom feltűnne,
De így tovább fuldoklok reménytelenségembe.

Lelkem kopár sivatag,
Bánatom tiszta pusztulat.
Problémáim elnyomom,
Majd, mint a lelkek, pokolban rombolnak.

Nem tudok magamon segíteni,
Összeszedni lelkem darabjait.
Évek óta szenvedek,
Őszintén kit érdeklek...

Kepess Sára Viola: Kérlek

Kérlek táncolj velem
Keringőzünk a régi bálók emlékére
Majd kérlek ajkaimra lehelj csókot
Hogy testemnek okozz álomvilágot

Kérlek szeress, mégha te nem is akarsz
nézz szemembe, s lásd lelkem világát
Kérlek ha nem is teheted engem akarj
Hogy együtt segítsük lelkünk megnyugvását.

*Tatabánya
Pólya György Általános Iskola
8. osztályos tanuló*

Kiss Hanna Gréta: Kajacsata

Kedvencem a krumpliszésza,
azt is eszek még ma!
A palacsinta minden vágyam,
a táskában mindig van nálam.

Ma lencsefőzelék lesz pörkölttel,
így elbírok a hosszú körökkel.
A nokedlit is megeszem,
de nem lesz a kedvencem.

A brokkolikrémleves minden vágyam,
arról álmodok az ágyban.
A gyümölcsök közül a gránátalmát szeretem,
sok idő leszedni héjáról a szemeket.

Az almából a szépeket is megeszem,
de a rohadttal téged jól megkergetlek.
A SPAR-ban finom a fokhagymás bagett,
de senki sem látott ilyet.

Az almáspite a legfinomabb sütemény,
tele van vele az edény.
Ha nem kapok csokit, mérges leszek,
úgyhogy ne szórakozzatok velem!

A ropiból a ropogósat szeretem,
de nem talállok sehol sem.
A sajtkrémleves sajtosan jó,
de ne hagyjuk ki a mogorót!

Ne higgyétek, hogy nagyon elhízom!
A futással mindezt kiegyensúlyozom.
Fontos, hogy sokat egyetek,
hogy tele legyen a begyetek!

*Tatabánya
Pólya György Általános Iskola
7. osztályos tanuló*

A 8. c osztály tanulói: 8. c tanárai

Mi egy bulis osztály vagyunk,
de órán általában jók vagyunk.
Mi vagyunk a tanárok kedvencei,
ezért ez a vers szól most nekik.

A legjobb fő Réka néni
aki töri szakos is.
Az órái mindig nagyon jók,
mert Réka néni nagyon szórakoztató.

Timi néni matek tanár,
de hozzá a kémia is közel áll.
Tőle tudjuk, hogy mi az a konstans
és a törteket is nagyon tudja.

Magyar tanár Tünde néni,
aki a kőszívűt is nagyon keni.
A mással hangzó törvényeket is jól tudja,
És ezeket nekünk is sokszor mondja.

Nyelvtanárból 4 darab van
és tanítanak minket hangzavarban.
A szavakat nagyon jól fűjják
és a tanulás elvét vallják.

Technika, etika, rajz, teszi, ének
Nem fontos, de szeretjük őket
hiszen szórakozni itt a legjobb,
de azért figyelni is szoktunk.

Fizika és info, Erika néni,
aki a számítógépet nagyon jól érti.
A fogalmakat mindig diktálja,
a dogákat is ő csinálja.

Biosz, fõci két jó tantárgy,
Kriszta néni, Alíz néni a két tanár.
Állatok, országok ezeket tanítják
és ezeket belénk sulykolják.

Ők mind a tanáraink,
és megvalósítják álmaink.
Szeretettel írtuk ezt róluk,
hogy jobb legyen a napjuk.

*Tatabánya
Kodály Zoltán Általános Iskola
8. osztályos tanulók*

Matus Bertalan: Irigység, gyűlölet

Irigység, gyűlölet
mely a végzet kapuja felé vezet,
minden embert földbe tipor,
s a béke összeomol.

A szavak csak szállnak
bele sem gondolva,
hogy mit mondván a másiknak,
a kapcsolatok azonnal összeomolnak.

Egy fekete szó,
a viszony, mely előtte volt jó,
mint törékeny pohár megrepedezik,
majd hirtelen összetörik.

Árulkodás,
a bizalom gyilkosa.
Emberi kontaktusokat okozva
ez a végzet útja.

Oly nehéz lenne a béke,
mely mindig fontos lenne?
Az egyszerűbb utat választva,
várunk a sors válaszára.

Miért akarnánk
olyan világban élni,
Melyben nem lehet
Semmilyen örömet lelni?

Találjuk meg a szeretet útját,
mely csak egy darabig meredek,
induljunk el rajta,
mert az nem szakadékhöz vezet.

Járjuk végig
a boldog élet kapujáig,
S ne téjünk le róla
bármi is történik.

*Oroszlányi Hunyadi Mátyás Általános Iskola
8. osztályos tanuló*

Nedermann Petra - Izing Dorina: A magyar bárdok

László király, magyartanárr
Léptett terem felé:
Hadd lássam, úgymond,
Tanultak- e eléggé?

Van- e ott okos s tanuló?
Buta s okoskodó?
Használt- e a nevelés,
A sok üvöltözés?

S az osztály, a neveletlen osztály
Ha oly rossz e raj
Mint ahogy nem akarom,
Sok hülyét, melyet beírás sújt.

László, valóban neveletlen
Az osztály,
Hülyét, okost, okoskodót
Mind benne lelsz.

S az osztály, a neveletlen osztály
Oly rossz e szemtelen osztály,
Sok hülyét hallgatva
Megannyi okos gyerek

László király, magyar király
Léptet a diákok felé,
Körülötte csend, amerre ment
És néma tantermek

7.B az osztály neve,
Hol ő most nevel,
László az ura,
Idegesítik a gyerekek.

*Baji Szent István Német Nemzetiségi Általános Iskola
7. osztályos tanulók*

Silye Kevin: Szerelmi bánat

Ő egy olyan lány,
akit csak szívem kíván.
Mióta megláttam,
csak róla álmodtam.
A megismerkedésünk óta
róla szól a nóta.
De ő engem nem szeret,
hanem csak rajtam nevet.
Ezzel a szívem összetörte,
egész énem meggyötörte.
Nem tudom, mit tegyek,
hogy vele legyek.
Tudom, ez egyszer változik,
Majd ő is rólam álmodik.
De akkor én leszek makacs,
Te meg, drágám, hoppon maradsz!

*Koppánymonostori Általános Iskola
7. osztályos tanuló*

Pásztor Botond: Minden

Egy meggy kel fel a tóról,
leesik a fáról,
megeszi a karajt,
közben elesik a tálban.

Szétloccsan a vére,
s azt megeszi a méreg.
Átugorja egy kuka,
egy atombomba zuhan.

A gombafelhő felszáll,
a zombihad már felállt.
Elviszik a pörköltöt,
felöntik vele a szörpöt.

Kiugranak az űrbe,
elúsznak a zúrben.
A szingularitás már várja őket,
elindulnak a bődönben.

Meghalnak az eseményhorizont után,
de testrészük már máshol mutál.
Mutáció már a negyedik dimenzióban van,
de eltűntek már e végtelen vakban.

Innentől már nem tudjuk, mi lesz,
max, ha eljutunk az omega szintre.
Eljutunk arra a szintre,
ha már az idő nem létezik szinte.

Tatabánya
Pólya György Általános Iskola
7. osztályos tanuló

Tajkov Petra: Ballagás

Valami új kezdete,
valami jó vége,
Búcsúzkodás, sírás,
nevetés, naggyá válás.

Banketten bulizás.
Aztán alvás.
Jó volt ez a nyolc év együtt,
Majd pár év múlva találkozón újra együtt.

Mikor már mind érettek leszünk,
s már nem veszekszünk.
Lezárásként játszunk újra együtt,
Mint gyerekként tettük.

A végén hazamegyünk.
Aztán már csak az emlékek maradnak nekünk.
Az osztályképek,
amik már csak emlékek.

Tatabánya
Pólya György Általános Iskola
8. osztályos tanuló

Smogora Luca: Pusztuló óceán

Sétálok a parton lelkeket kitarva,
lágynyári szellő a homokot szitálja.
Látván az óceán hullámzó erejét,
dühöng, mert szemét lepi el fenekét.

Hallom zúgó hangját, mint siralmas ének,
mert az emberek tőle túl sokat kérnek.
Adjon ételt, aranyat, temérdek kincset.
Cserébe mit kap? Egy halomnyi csikket.

Mi embernek már szemét, a mélybe dobja,
így lett az óceán időzített bomba.
Nem hallják mit zúg, nem értik a zajt,
vizeiben több palack úszik, mint hal.

Szeméttel mérgezett tonhal brigádok,
olajban vergődő haldokló sirályok.
Ha nem vigyázunk rá, nem lesz hol élni,
pusztul az óceán, pusztul a lét is.

Tata
Vaszary János Általános Iskola
7. osztályos tanuló

Iványi Zsolt István: Téli szünet

Itt a tél, hű de jó,
Nemsokára hull a hó!
Jön a Mikulás egy-kettőre,
Jó gyerekek öröme.

Innen már csak egy-két hét,
Jön a szünet, juhéj!
Lesz sok játszás, boldogság,
Szeretet és vidámság.

A Karácsonyt alig várom,
Meg a sok szép ajándékot,
De legjobban azt szeretem,
Hogy a családdal lehetek.

Hóember áll kinn a kertben,
Hempergek a hótengerben.
Kis öcsémekkel hógolyóznak,
Piros arccal fogócskázok.

Itt a szünet, hű de jó,
Imádom, ha hull a hó!
Kár, hogy ilyen hamar vége,
Várhatok a jövő évre!

Tata
Vaszary János Általános Iskola
7. osztályos tanuló

Sommer Viktória: Hiányzik

Könnyem folyik le az arcomon,
A papírra ezzel alkotok,
Könnyem nyoma papírra vetve,
Összes érzésem vérbe temetve!

Hiányzol...fáj a szívem,
Fejemben nyomás, papíron rímek...
Hiányzik az ölelésed,
Az el nem múló testvéri kötéléked!

Kötélék, mit más nem adhat,
S tőlem más nem is kaphat!
Hiányzik, ahogy mondd: öntsem ki a lelkem,
Ahogy meghallgatsz, sírsz vagy nevensz velem!

Hiányzik a reggeli köszöntésed,
Lelkem a te örökséged!
Hiányzik minden szavad,
Ahogy mondd, hogy legyek szabad!

Hiányzik a drága testvérem,
Ahogyan magamra lelek a szemében,
Hiányzik, hogy a vállán sírom ki magam,
Míg a hajnal meg nem hasad!

Minden nap rád gondolok,
Hogy neked mennyi fájdalmat okozok.
„Csak hullámvölgyek” mondják,
De nekem több kell, mint apró szócskák!

Nekem a bátyám kell, ki hiányzik!
Akkor is, ha néha hibázik!
Csak ő! Senki más!
Szeretem a testvérem, ez nem vitás!

Sommer Viktória: Apunak

Könnyek, sikoly, halk halál,
Mitől megment az én apám!
Fülembé súgja halkán, hogy szeret,
Majd csendesen velem nevet!

Egy csoda, egy álom,
Mit szívembe zárok!
Hangja mindig fülemben cseng,
Mindig mondja, hogy ne legyek türelmetlen.

Mindig óv mindentől,
Nehogy elessek innentől...
Mint egy kisgyerek, ki most tanul járni,
Nem mer másokkal harcra szállni!

Félti apró gyermek lelkem,
Fél, hogy szívem újra megsebzem!
Egy kincs az apám,
Nekem ő jelenti a hazám.

Mosolyt csak arcomra egy szóval,
Elég, ha csak megszólal!
Egy szív, egy szó...
Mi engem ellop...

Ellop és szívébe zár,
Szeret, tisztel az apám!
Fény a sötétségben, mi vezet,
Ki a bajban megfogja a kezem!

Néha picit kislánként kezel,
Mikor tudja, hogy fáj, ha keményen nevel...
Néha viszont felnőttként néz rám,
És tudom jól, hogy mikor tréfál!

Egy szó, mint száz,
Imádom az apám!
Remélem, örökre itt lesz velem,
Hogy szebbé tegye az életem.

Tata
Vaszary János Általános Iskola
8. osztályos tanuló

Sommer Viktória: Rózsa

Egy szál rózsa,
Egy perc, egy óra...
Kincs, halk szavú óda,
Vers, mit már tudok szóról szóra!

Gyönyörű virág,
Csodálja a világ,
De töviséből sincs hiány!
Nem találsz benne hibát...

Veszélyes szépség...
Nagy a sebet okozó készség...
Fájdalma sokszor széttép,
Illatát látom már fényként!

Szirmai...
Engem a sírba visz!
Néha ki akarom írtani,
Ebben a testben egy hiba sincs!

Virágát leszakítanám...
Ha nem lenne ilyen sok szabály,
Érezni akarom illatát,
S szirmait végig simítanám!

Azt mondják csak egy szó,
De engem megfog,
Sokszor feldob,
Máskor viszont a levegőm elfogy!

Mikre képes egy apró virág?!
El is felejthetném talán...
De nekem ő a király...
Legyen bármekkora a viszály!

Tata
Vaszary János Általános Iskola
8. osztályos tanuló

Sommer Viktória: Ígéreték

Múltban játszódó történet,
Szívemet összetörtétek!
Könnyem áztatja a lapot,
Egyre lassabban telnek a napok...
A sok be nem tartott ígéret,
A sok hazugság, szívemnek ítélet!
Ő is azt mondta, hogy itt lesz,
De persze hogy nincsen...
Nap mint nap kisirom a szeimeim,
Pedig tudom, hogy azt nem szereti.
Sokszor észre sem veszem, hogy rímekben beszéltek,
És sokszor megijedtek, hogy miket elérek!
Az embereknek fel sem tűnik,
Hogy valami itt bűzlik,
Bűzlik a sok rossztól az életem,
Hiába teszem össze a két kezem!
Szememben a könny csillan,
S eltűnik az utolsó csillag...
Tövises rózsa nélkül,
Életem új része fájdalomra épül.
Talán rozoga alap,
Testem is egy láthatatlan alak!
Szól a szív....
A könny meg ír...
Lapra vetve....
majd eltemetve!
Még egy sajgó seb,
De ebből is nem soká annó lesz!
Boldog időszak volt,
De mint minden ez is elfogy...
S itt az ősz,
Mindenki törbe dől,
Hazug bókok,
Hamis csókok,
Mogszegett ígéreték,
Többet már én sem ígérhetek!
Vicceiden már nem nevezhetek,
Csak annyit mondok: szerettelek!

Tata
Vaszary János Általános Iskola
8. osztályos tanuló

Kadarkuti Márta:

Mikor első osztályba érkezünk,
Nem tudjuk, mit kell tennünk.
Másodikban szorzótábla,
ez mindenki rémálma.
Harmadikban büntetést kapunk,
amiből sokat tanulhatunk.
Negyedikben már menőzünk,
és egy tagozatot befejezünk.

Ötödikben megismerjük a felsőt,
és vele együtt egy új öföt.
Hatodikban a tanulásra koncentrálunk,
és feladatokkal próbálkozunk.
Hetedikben a jövőnkéről döntünk,
és nehéz tananyagokkal küzdünk.
Nyolcadikban rájövünk, hogy felnőtünk,
a felvételre készülünk.
Ez az utolsó évünk,
itt hagyjuk egy kis részünk.
Barátságok szétszakadnak
s megmaradnak...
Életünk egyik legfájdalmasabb szakaszának vége,
Belekezd mindenki a magánéletébe!

*Tatabánya
Pólya György Általános Iskola
8. osztályos tanuló*

Tajkov Petra: Wilson

Egy cuki kis manó,
ki mindig imádnivaló.
Egész nap játszik,
Néha alszik, eszik.

Egy bújós kis kutyus,
Utálja a szomszéd cicus.
Nagyon szeretem,
Soha el nem veszítem.

*Tatabánya
Pólya György Általános Iskola
8. osztályos tanuló*

Wurmbrandt Ábel: Azt mondják

Tisztelgés Cseh Tamás dalainak

Aztat mondják, az élet múlandó
Azt is mondják, hogy csak illúzió
Aztat mondják, hogy csak egy élet van
Azt is mondják, hogy rengeteg van

Rozsdás ásó, akad a jeges földben
Forró özvegy-könnyek hullanak a szélben
Távoli dal, távoli elmosódott szöveg
Búcsú imát zokog az itthagyt tömeg

Szipogva vállamba markol
Nekem is fáj, tudom
Nem fogadom el, mi történt
Tán csak rém-álmodom

Azt mondják, könnyhöz nem illik férfiszem
Én azt mondom, dehogynem, gyere, sírj te is velem
Egy piszkos utolsó szót, de még annyit se mondtál
Hirtelen volt, hirtelen jött a Halál

De azt mondják, az Isten tudja, mit, s miért csinál
A pap int kezével, s megindul a gyászoló menet
Őrjöngő, zokogó, vagy már csendes
Sápadt, fekete sereg

Lelkemben átgázolok múltbéli képeken,
pillanatig elmerengek örök emlékeken,
s a kőre nézve azt mondom:
Hiányozni fogsz nekem!

Évekkel később öreg sírkőn fonnyadt művirág
Látom, a neved a kőbe vésvé van,
Az égre emelem tekintetem, mert hiszek benne,
Hogy az Isten van.

*Tata
Vaszary János Általános Iskola
7. osztályos tanuló*

Bohunka Orsolya: Halhatatlanok éneke

Khaosz, a kezdetek sötétje,
Gaia, szépség tüzes ostora.
Uranosz, önteltség mintaképe,
Tartarosz, sötét lények apja.

Titánok, tizenkét fős csapat,
Köztük Kronosz a kaszájával,
Küklopszok kalapácsa,
Százkarúak tudásukkal.

Hesztia, tűzhely őrzője,
Déméter, természet lánya,
Héra Olimposz királynője,
Hádész, alvilág gazdag ura.

Poszeidón, lovak teremtője,
Zeusz, légi lények királya.
Athéné, papok istennője,
Aphrodité szerelmesek összehozója.

Árész, az alfahímek alfahíme,
Héphaisztosz, kovácsok kovácsa.
Apollón, hangszerek fénye,
Artemisz, szüzek nyila.

Ha Hermészkét lesittelik, a
Szállítónkat megsegítjük.
Dionüszosz csakis borban fürdik,
Ezért őket tiszteljük!

*Koppánymonostori Általános Iskola
7. osztályos tanuló*

Kadarkuti Márta: Egy tökéletes emlék

Magyarországról indulunk,
első utunk Párizs.
Megnézzük az Eiffel tornyot,
s jobb kedvünk lesz máris!
Egy hely mellett pipa,
a főváros egy csoda.

Thaiföldre repülővel megyünk,
az úton majd beszélgetünk.
A tájat csodáljuk,
a közben a jövőt álmodjuk.
Leszállunk a célban,
és találkozunk „abban” a sorozatban.

A következő megálló Japán,
hajóval jutottunk ide ám!
Meglátjuk a zászlón a piros kört,
és arra a pirospontra emlékeztet,
amit általánosban szerezhettünk.
Egy papírrepülő úgy suhan mellettünk,
mint az előző percünk.

Vár minket Amerika,
mikor megérkezünk, a szánk tátva.
Emberek rohangálnak mindenhol,
ki kócosan, ki morcosan lohol.
Egy másik világba csöppenünk,
nincs rá szavunk vagy ötletünk.

Végül visszatérünk hazánkba,
jó volt ez a túra, de hiányoztak a társak.
De egy dolog kimaradt,
a balatoni móka!
Felejtethetlenné tette,
„azt” a napot számomra!

*Tatabánya
Pólya György Általános Iskola
8. osztályos tanuló*

Szokol-Humay Fanni: Élet

Néha csak nézem az emberek tekintetét,
És olyan, mintha a lelkükbe látnék.
A sok elveszett, fáradt lélek próbál felejteni,
Mert amikor rád pillant, muszáj mindent elrejtteni.

Minden egyes másodperccel fáradtabb leszel,
mert a szívednek kell viselnie minden terhet, amit ráteszel.
A sok kudarc, és bánat mellet a boldogság is ott van persze,
jó mélyen az emberek elől elrejtve.

Hogy miért van elrejtve?
Mert már annyiszor lettél átverve, megsebezve.
Azt szokták mondani, az idő minden sebet begyógyít,
igen, ez így van, de amikor nem is telik el idő, s már kapod a másik sebet,
akkor kezded úgy érezni, hogy a fájdalom is nyerhet.

El fog jönni az a nap, amikor minden eltűnik.
Nem lesznek fájdalmaid, se gondjaid.
Minden érzésed elszáll.
Tested kihűl, olyan lesz, mint a jég, az agyad leáll.
Egyszerű és könnyű lesz a világ, mert úgy, ahogy van, megáll.

Szokol-Humay Fanni: Hajnali gondolatok

Már reggel 6, de te még mindig nem alszol,
Az autók elkezdnek sűrűbben menni, és az idő gyorsabban telni.
A gondolataid meg egyre hangosabbak lenni.

Van, hogy belekerülsz egy sötét szobába, és eleinte majd nem látsz semmit.
Se egy ajtót, se egy ablakot,
Aztán, ahogy telik az idő, először meg fogsz hallani egy számodra ismerős dallamot.

Elkezdesz gondolkodni, emlékeidben kutakodni,
miért pont ez a zene?
Aztán beugrik a helyszín, az időpont.
De sajnos többet nem látsz, mert elmosódott.

Itt rájössz arra, hogy mennyire sok a fölösleges emlék,
amiket legszívesebben csak elfelednél, s akkor most láthatnád azokat,
amelyek fontosabbak mindennél.

Aztán meglátsz egy ablakot,
amellyel megpróbáltál lezárni egy korszakot.
Majd jön az ajtó, amelynek látványa egészen vérfagyasztó.
Valami olyasmi érzést érzel,
mintha tested végig vágnák egy hideg késsel.
De túlélted, mert csak arra gondoltál, hogy kell lennie valaminek, ami segít,
Időbe telt, mire rájöttél, hogy ha nem jutsz tovább az első ajtón,
akkor keresni kell egy másodikat,
és ha azon se, akkor addig keresel, amíg nem éred el az álmaidat.

*Koppánymonostori Általános Iskola
8. osztályos tanuló*